

I det kammermusikalske formatet finner vi mye fin oppførelsespraktisk orientert musikk, i tillegg til en enslig, vakker obo.

MESTERLIG: Reinhard Goebel er tilbake på banen, med uttrykkskraften i behold.
FOTO: CHRISTINA BLEIER

Kammermusikalsk

ALBUM: Det er allerede lenge siden Reinhard Goebel huserte i det oppførelsespraktiske miljøet med sitt Musica Antiqua Köln, berømt eller beryktet fordi ensemblet spilte så utrolig mye mer stramt og presist enn alle andre, som ennå holdt fast ved drømmerier i fotformsko og stearinlys.

Men Goebels krav til musikken og til seg selv var av et annet kaliber. Det resulterte i mer briljante innspillinger av Bach, Telemann, Hasse og Handel enn alle andre. Det var mange diskusjoner om slike klangidealer var de mest fruktbare, men resultatet var i hvert fall etableringen av idealene om et gjennomprofesjonelt spilletnivå i miljøet.

Men satsingen hadde sine omkostninger. Goebel selv, som var spillende leder, spilte seg og sine skuldrer bokstavelig i senk. Han ble tvunget til å legge fela fra seg.

DESTO MER GLEDELIG da, å kunne konstatere at han er tilbake på banen igjen. Uten instrument riktignok, men som kunstnerisk leder for Berliner Barock Solisten, som gir ut album etter album på deutsche harmonia mundi/Sony. Og han har det kunstneriske nivået ned seg inn i sin kunstneriske lederrolle.

Denne gang er det Carl Phillip Emanuel Bach som står på programmet, med Sinfonia'er og Concerti. Johann Sebastian's nest eldste sønn som ikke var beundret for sine elegantier, men som forsøkte å presse grensene for hva som var musikalsk mulig videre. Og som også befant seg vel i heftige diskusjoner med andre kunstnerer. Han omgikkes for eksempel Lawrence Sterne jevnlig i Berlin.

Og tidene forandret seg. Ennå i sin egen levetid fikk Carl Phillip oppleve å få tilnavnet *Bach le Grand*.

Under Goebels overoppsyn er det slik han spilles av Berliner Barock Solisten, dristig og myndig, der ingen vendinger er selvsagte eller avleveres på rutine.

DET NAPOLI-BASERTE Abchordis Ensemble er til gjengjeld et helt nytt bekjentskap, og et kjærkomment sådan. De har satt seg fore å løfte fram den napolitanske kammermusikken, som i praksis ikke er særlig kjent den dag i dag, fordi den har forblitt i skyggen av den store, napolitanske operaen

Berliner Barock Solisten

C. Ph. E. Bach: «Concertos & Symphonies II» (deutsche harmonia mundi/Sony)

Back on track!

Abchordis Ensemble

«Stabat Mater» (deutsche harmonia mundi/Sony)

Frem fra glemselen.

David Friedmann Strunck, obo

Mozart, Hvoslef, Sæverud (Lawo)

Vakre toner fra en obo.

som dominerte begynnelsen av det 18. århundre.

I så måte er de tre komponistene på utgivelsen, Manna, Santangelo og Sellitto helt ukjente navn for meg.

Men de tåler så visst å bli hørt. Særlig når de framføres med den musikaltiteten som Abchordis-ensemblet rår over. Hør for eksempel på Sellittos «Stabat Mater», som har gjenklang av Pergolesis mer berømte av samme navn, og du har noen assosiasjoner til hvordan det låter.

STÅLE WIKSHÅLAND

swi@dagbladet.no

KLASSISK

SÅ, HELT PÅ tampen, en liten visitt til oboisten David Friedemann Strunck, som er omdreiningspunktet for en utgivelse på Lawo. Det kammermusikalske består her i en aldeles utsøkt framføring av Mozarts obo-kvartett K370, sammen med musikk fra Oslo-Filharmonien. Og så bærer hans finstemte obo-klang oss videre, inn i Ketil Hvoslefs obo-konsert, som hører til noe av det fineste Hvoslef har gjort, og videre til gudfader Sæverud, og han noe steilere obo-konsert. De to siste sammen med hele Oslo-Filharmonien, under Arvid Engedgård.

DEBATT

D GRØNN SKATTEKOMMISSJON

FEIL LUKT OG FEIL FARGE

► Grønne avgifter er ikke hele svaret på den klimautfordringen vi står overfor.

D HOVEDINNLEGG

INGEBJØRG HARTO
Næringspolitisk direktør i NHO

Det finnes som kjent ikke piller for møkkete vann. Derfor kan avgiftssystemet være ett av flere elementer for å stimulere til og premiere miljø- og klimavennlig atferd. Nå frykter vi at politikernes løsninger får både feil lukt og feil farge – at de verken blir næringsvennlige eller grønne.

EU HAR VARSLET at de i dag offentliggjør hvilke ambisiøse og krevende måltall for utslippskutt som vil bli pålagt Norge. En betydelig del av jobben må gjøres i transportsektoren og i landbruk. NHO applauderer tilslutningen til EUs klimadugnad, men etterlyser norske virkemidler som både reduserer utslipp og ivaretar næringslivets konkurransekraft.

I desember la *Grønn skattekommissjon* frem sin rapport om hvordan et såkalt «grønt skatteskipt» kan gjennomføres. Høyre, Frp, KrF og Venstre har siden nyttår forhandlet om oppfølgingen av kommisjonens forslag. Men partiene er fundamentalt uenige om hvordan et grønt skatteskipt skal gjennomføres.

NHO ER POSITIV til et skatteskipt. Det kan være riktig å benytte økte miljøavgifter til å stimulere investeringer og verdiskaping gjennom reduksjon av andre skatter – i tillegg til andre tiltak. Men vi er redd en fastlåst avgiftskrangel på Stortinget først og fremst vil ende med ensidige skatteøkninger for næringslivet – med liten miljø-/klimaeffekt – og få eller ingen positive virkemidler.

NHO er bekymret for at

uenigheten vil ende med at man plukker enkeltavgifter fra utredningen som innføres på toppen av eksisterende avgifter. Det vil slå ut i økte utgifter og redusert konkurransekraft for næringslivet. Det tjener heller ikke klimaet om virksomheter og arbeidsplasser flytter til andre land – med større utslipp som resultat.

NHO STØTTER skattekommissjonen i at EUs klimavotestystem må være styrende for utslippsreduksjoner i kvotepiktig sektor i Norge. Dobbel virkemiddelbruk (CO₂-avgift) bør unngås. I ikke-kvotepiktig sektor, med bl.a. transport, landbruk og avfall, er utforming av avgifter og reguleringer mer i spill. Nye virkemidler er påkrevd dersom målet om inntil 40 prosent reduksjon av utslippene innen 2030 skal nås. Vi er positiv til restriktive tiltak som CO₂-avgift, kø- og veiprising og lavutslippsoner. Men grønne avgifter er ikke hele svaret på den klimautfordringen vi står overfor. Pisker må suppleres med gulrot dersom målene skal nås og konkurransekraften opprettholdes.

ET ENSIDIG fokus på miljøavgifter er en svakhet ved Grønn skattekommissjon. Vi vil spesielt peke på miljøavtaler som et styringseffektivt virkemiddel. Industrien har redusert sine utslipp av klimagasser med 40 prosent siden 1990, ved hjelp av frivillige miljøavtaler. Ingen annen sektor i Norge kan vise til liknende resultater. Derfor har vi tatt til orde for en ny miljøavtale med tilhørende CO₂-fond for næringslivets transport.

KLIMAUTFORDRINGEN er blodig alvor. Men økte avgifter alene løser den ikke. Vi trenger en politikk som virker og som fremmer klimavennlige løsninger. Da kan vi ta lunsj i det grønne.

«DET TJENER IKKE KLIMAET OM VIRKSOMHETER OG ARBEIDSPASSER FLYTTER TIL ANDRE LAND – MED STØRRE UTSLIPP SOM RESULTAT.»